

ENTREVISTA

Jordi Bosch
ACTOR

“El tret diferencial el donen les persones, no les interpretacions”

Marta Monedero
BARCELONA

‘Dissabte, diumenge, dilluns’, la comèdia del napolità Eduardo De Filippo que Sergi Belbel va estrenar al Teatre Nacional al novembre del 2002, torna aquest vespre a la Sala Gran del teatre públic per estar-s’hi fins al 29 de febrer.

M.M. Que en ple gener es reposin dues obres estrenades la temporada passada com ‘Celobert’ al Romea i ‘Dissabte, diumenge, dilluns’, al Teatre Nacional, és un símptoma de bona o de mala salut teatral?

J.B. D’entrada és un senyal de bona salut perquè vol dir que s’ha fet un producte que ha superat les expectatives. Tant de bo que tots els teatres tinguessin algunes obres en estoc i les poguessin reposar perquè la gent vol anar a veure-les.

M.M. De tota manera, aquesta nit hi haurà un cert regust d’estrena perquè a la funció hi ha canvis.

J.B. El més evident és que l’Anna Lizaran fa el paper que abans assumia la Mercè Sampietro. És maco veure com dues actrius ben diferents es plantegen la mateixa obra. Però també hi ha canvis de repartiment com el d’Anna Maria Barbany, que ara no pot ser-hi i el seu paper l’agafa Mont Plans.

M.M. ¿Què hi aporta de diferent Anna Lizaran al paper de Rosa Priore, en relació amb la feina que va fer Mercè Sampietro?

J.B. Totes dues vénen d’escoles vàlides, però molt diferents. Cal dir que estem parlant de dues grans bèsties d’escenari. Amb l’Anna hi he crescut i he après amb ella, ens uneixen tantes complicitats que només puc tenir-li estimació, i amb la Mercè Sampietro no hi havia treballat fins l’any passat. És una actriu que funciona molt bé tant en cinema com en teatre. És cert que ara conec millor el meu paper i puc observar més el dels altres, però em costa de definir-les. Potser l’Anna agafa més el to popular, a l’abast de tothom, cosa que no vol dir que la Mercè Sampietro ho fes malament.

XAVIER BERTRAL

M.M. I pel que fa al muntatge, ¿en Sergi Belbel n’ha canviat coses?

J.B. No. La maquinària ja funciona. L’atractiu és que al darrere dels personatges hi ha persones. El tret diferencial són les persones, perquè les interpretacions poden ser més ajustades, amb més o

menys ofici, però al darrere sempre hi ha l’ànima d’algú que fa que t’interessis per l’obra.

M.M. Si l’actor incorpora als personatges allò que ha viscut, ¿què aporta Jordi Bosch al gelós Peppino Priore?

J.B. A Peppino l’he remenat

força i ara com ara no he d’estar pendent de si agradarà o no. Això ja està superat. Tinc una tranquil·litat interna que em permet assaborir-lo i entendre una miqueta més què li passa a aquest italià. Crec que la interpretació ha madurat, està més païda i encara que, per edat, jo sigui una mica jove per interpretar-lo, puc comprendre com actua.

M.M. Quan es va estrenar al Nacional, ‘Dissabte, diumenge, dilluns’ va obtenir un 89 per cent d’ocupació. Aquesta nit s’alça el teló amb el 91 per cent de les entrades venudes. ¿Pot explicar quina és la fórmula màgica d’aquesta comèdia?

J.B. Deu ser perquè és un homenatge al teatre de tota la vida i als nostres pares. Hi ha una mena de famílies que s’identifiquen amb el que descriu l’obra: dinars que rebenten per una tonteria, malentesos provocats perquè per educació no es diuen les coses... A l’hora de recrear tot això, recorres als records.

L’interessant d’aquesta comèdia és que Eduardo De Filippo ho diu tot sense donar lliçons. Era algú que treballava per al poble,

PERFIL

Jordi Bosch combina la comèdia amable ‘Majoria absoluta’, que emet TV3, amb la represa de ‘Dissabte, diumenge, dilluns’ al Teatre Nacional de Catalunya (TNC). Dues feines amb què aquest mataroní que anava per metge es troba còmode. Es dedica al teatre professional des del 1979, amb la sort d’haver entrat, quatre anys més tard, al Lliure, l’escola que el va fer créixer, amb mestres com Fabià Puigserver i Lluís Pasqual. Al teatre de Gràcia hi ha representat una vintena d’obres, com ara ‘La flauta màgica’ (1984), ‘Les noces de Fígaro’ (1989), ‘Roberto Zucco’ (1993) i ‘Arsènic i puntes de coixí’, que va significar el debut com a directora de la seva amiga Anna Lizaran, amb qui, un cop més, comparteix ara escenari a ‘Dissabte, diumenge, dilluns’.

escrivia teatre popular en el millor sentit de la paraula.

M.M. ¿Ha notat que la companyia s’ha engraiat de tant menjar cada nit a l’escenari?

J.B. Per sort jo sóc l’únic que en menjo, ni de macarrons ni de ragú, però segur que hi ha dies que no els ve de gust i ho han de fer.

M.M. Vostè deia fa uns anys que la vida s’escriu amb lletra petita. ¿I el teatre?

J.B. Al teatre, la sort és que tenim els autors, que sembla que l’escriguin en majúscules, però que també han fet la feina de la lletra petita, que és la feina del dia a dia.

“Vivim un període de sequera creativa”

M.M. ¿Li encaixaria Lluís Pasqual com a director del Teatre Nacional?

J.B. A mi Lluís Pasqual m’encaixaria a qualsevol lloc, tot i que, en aquests moments, no crec que a ell li interessis, de portar el Nacional. Però no perquè no sigui un projecte atractiu, sinó perquè en el seu moment va passar el que va passar amb el Lliure [va dimitir per discrepàncies amb el regidor de Cultura, Ferran Mascarell]. Portar una màquina tan gran com aquesta ja ho ha fet a Madrid amb el María Guerrero i a París amb

l’Odéon. Si hi entrés, al Nacional, li donaria la volada que hauria de tenir, o la que ell pensa que hauria de tenir.

M.M. ¿Teatralment, què li demana al canvi polític?

J.B. No sé què en pensen els polítics, però estem en un moment de sequera de creativitat i com que la creativitat no s’ensenya, potser haurem d’esperar una generació. El món del teatre va molt lligat a les persones. Potser perquè tot estava per fer, fa uns anys érem creativament millors. En canvi, a les darreres

temporades, estem correctes, es nota que hi ha ofici, però m’agradaria que d’aquesta correcció en sortissin espectacles que ens atrapessin més. Esperem que el Fòrum sigui un revulsiu interessant, que aportí un color diferent. Jo hi confio i també confio en els poetes, que són els que tot ho aixequen un pam de terra. Aquesta ha de ser la màgia del teatre, la paraula, que sembla com si l’haguéssim anat arraconant. Ara que... potser havíem de passar per aquí per trobar el camí.

M.M. Continua sent patró de la Fundació del Lliure, on ha fet bona part de la seva carrera. ¿Aquest teatre també peca de falta creativitats?

J.B. Al Lliure se li ha de donar temps. Segurament la línia que ha emprès el seu director, Àlex Rigola, és molt vàlida, però li falten un parell de temporades i fer un pas endavant.